

Nr 259.

Av herr **Thapper m. fl.**, *angående omreglering av pensionerna till av staten övertagna enskilda järnvägars pensionärer.*

I motioner till 1952 och 1953 års riksdagar har yrkats, att den kategoriklyvning, som för närvarande äger rum beträffande pensionsvillkoren för förutvarande anställningshavare vid av statens järnvägar övertagna trafikföretag m. fl. eller efterlevande till dem, skulle ändras, så att i princip full likställighet ernåddes med de pensionärer, som erhållit pension *efter* förstatligandet.

Enligt nu gällande bestämmelser för pensionstagare för av staten övertagna enskilda järnvägars pensionärer, som avgått med pension *före* förstatligandet av respektive järnvägar, erhålla dessa pensionärer en pension motsvarande 80 procent (i vissa undantagsfall 90 procent) av den som tillkommer SJ:s befattningshavare.

Vid 1953 års riksdag föranledde motionen ingen åtgärd, beroende på att kamrarna stannade i skiljaktiga beslut. (Andra kammaren biföll motionen, medan första kammaren avslög densamma.)

Statsutskottet fann i sitt memorial nr 205, att »då de skiljaktiga beslut, i vilka kamrarna sålunda stannat, icke synas kunna sammanjämkas och ärendet ej heller är av sådan beskaffenhet, att det bör avgöras genom gemensam omröstning, finner utskottet frågan hava för denna riksdag förfallit, vilket utskottet härmed velat för riksdagen anmäla».

Undertecknade anse därför att frågan ånyo bör bringas inför riksdagens prövning.

Av de skäl som kunna anföras för ett bifall till att denna kategoriklyvning av pensionstagarna undanskaffas, kan ånyo erinras om att det rör sig om gamla trotjänare inom samfärdseln med i genomsnitt omkring 40 års tjänstgöring i samhällets tjänst. Men därför att statens övertagande av järnvägen förskjutits till en senare tidpunkt, än som i principbeslutet ursprungligen varit avsett, skall denna pensionär endast erhålla 80 procent av den pension som tillkommer hans kamrat, därför att dennes pensionering infallit, kanske endast kort tid senare men *efter* förstatligandet. Det kan också ifrågasättas om inte vissa av de nu missgynnade pensionärgrupperna t. o. m. redan torde ha haft en pension, som varit likställd med den som nu utgår till SJ:s pensionärer, därest ett förstatligande av företaget icke ägt rum. Detta synes bl. a. ha kunnat vara fallet med pensionärerna vid Bergslagernas järnvägar.

Det kan vidare erinras om att de ökade utgifter som skulle bli en följd av en likställighet för här berörda pensionärer, skulle bli av kort varaktighet,

då det är fråga om personer i relativt hög ålder och avgången därför är stor. I sitt yttrande över motionen till 1953 års riksdag har järnvägsstyrelsen själv framhållit, att »i avseende på den kostnadsökning, som den av motionärerna ifrågasatta pensionsregleringen skulle medföra, kan visserligen sägas, att avvecklingen av densamma torde komma att ske relativt snabbt på grund av dels pensionsavgången till följd av dödsfall, dels ock inträdande minskning av pensionsbeloppens storlek allteftersom pensionärerna uppnå folkpensionsåldern. Med hänsyn till bl. a. storleken av nu utgående rörligt tillägg komma emellertid kostnaderna att för närvarande bli betydande och ogynnsamt påverka statens järnvägars redan hårt belastade pensionskostnadskonto».

Merkostnaderna uppskattades av järnvägsstyrelsen per den 1 april 1953 till i runt tal 3,6 milj. kronor per år.

På grund av ovan relaterade omständigheter kunna dess kostnader redan beräknas ha betydligt sjunkit.

Med stöd av det ovan anförda få vi föreslå,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning av frågan om sådan omreglering av pensionerna till av staten övertagna enskilda järnvägars pensionärer, att i princip full likställighet ernås med motsvarande pensioner vid statens järnvägar, samt om framläggande till 1955 års riksdag av de förslag vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1954.

Fridolf Thapper.

Ragnar Ekström.

Helga Sjöstrand.

Sven Gustafsson.

Thorvald Ekdahl.

Eric Nelander.